

Jeg kan huske, og vi kan jo se i Folketingets forhandlinger, at fru Margrete Auken dengang foreslog, at man skulle dele lovforslaget op i flere, fordi det sådan ligesom var en sammenblanding af forskellige problematikker. Det synes jeg nu i og for sig ikke at der er nogen grund til, men man kunne godt spørge, og det gør jeg så, om dette lovforslag betyder en skærpelse af, hvad skal vi sige, indsatsen imod specielt seksualforbrydelser mod små børn. Det har været drøftet igennem lang tid, og jeg ser altså ikke rigtig nogen skærpende bestemmelser bortset fra, at man vil effektivisere indsatsen ved denne behandling. Det kan man jo så selvfølgelig i sig selv være tilfreds med, men er det en skærpelse?

Jeg mener, at man i den grad bør satse på at beskytte ofrene i disse forfærdelige sædelighedssager. De må beskyttes mod seksualforbrydere, og derfor er det meget vigtigt, at denne behandlingsforsøgsordning kommer i de rigtige hænder og bliver gennemprøvet.

Men jeg efterlyser altså for så vidt en skærpelse af kampen mod disse frygtelige forbrydelser.

Helge Adam Møller (KF):

Lovforslagets to hovedformål er vi enige i: Vi synes, det er rigtigt at styrke muligheden for i øget omfang at kunne anvende samfundstjeneste, og vi finder, der er behov for en forstærket og en mere effektiv indsats over for seksualforbrydere.

Vedrørende samfundstjenesten er det rigtigt, som lovforslaget også gør opmærksom på, at denne sanktionsform har været anvendt lidt mindre i de senere år, end den blev i begyndelsen af 1990'erne. Det betragter vi som en forkert udvikling, og vi vil godt være med til at betræde nye stier, men kun i begrænset omfang.

Vi kan tilslutte os de initiativer, justitsministeren allerede har taget med henblik på at opmuntre anklagemyndighed, domstole, forsvær osv. til i større omfang end i dag at benytte samfundstjenesten. Den kurs må godt fortsætte. Men det kan ikke stå alene, og derfor betyder dette lovforslag jo også, at man i større omfang end hidtil kan anvende kombinationsdomme, altså en blanding af fængselsstraf og et antal timers samfundstjeneste; det er vi også enige i.

I virkeligheden er det jo det forslag, som den daværende justitsminister i KV-regeringen, hr. Hans Engell, fremsatte i 1992, men som et flertal her i Folketinget pillede ud af lovforslaget. Og vi finder altså i dag – som for 4 år siden – at det er

rigtigt, at domstolene får den mulighed at kunne give en kriminel, som skønnes egnet, en dom, som består af en kort fængselsstraf på op til 3 måneder og herefter samfundstjeneste i op til 240 timer.

Vi synes, det er rigtigt under to forudsætninger: For det første vil vi godt fastholde, at samfundstjenestens absolutte kerneområde – og det hørte jeg også den socialdemokratiske ordfører sige – fortsat er berigelseskriminalitet, og at brug af samfundstjeneste ved grovere kriminalitet som f.eks. vold og røveri, narkosager, sædelighedskriminalitet og tilsvarende kun undtagelsesvis bør finde sted, og kun når særlige forhold taler for det, altså kun efter en nøje vurdering i den enkelte sag.

Den anden forudsætning er, at samfundstjenesten i disse sager kun og alene anvendes, hvis gerningsmanden findes egnet til denne særlige strafform.

Så til den forstærkede indsats mod seksualforbrydere: Her lægger regeringen op til en øget behandlingsindsats; det kan vi støtte. Det bedste og det vigtigste må selvfølgelig være, når ulykken nu er sket og den alvorlige kriminalitet er begået, at samfundet gør alt, hvad det kan, for at forhindre, at denne ekstremt farlige kriminalitet gentages én eller flere gange.

Denne behandling, som lovforslaget lægger op til, tænkes gennemført dels ved en forsøgsordning med behandling som alternativ til frihedsstraf for visse seksualforbrydelser, dels ved at der tilbydes en behandling til personer, som er idømt en almindelig fængselsstraf for seksualforbrydelser.

Vi har ingen problemer med det sidste forslag, altså det, at der sideløbende med, at den kriminelle sidder i fængsel, også gives mulighed for behandling. Det er godt, og det er rigtigt.

Forsøgsordningen er vi ikke helt så glade for, og vi var jo ved førstebehandlingen torsdag den 2. maj her for et halvt år siden meget skeptiske over for netop denne del af lovforslaget. Vi er mindre skeptiske i dag, og det er bl.a. baseret på, at der nu i bemærkningerne for det første står, at det klart er tilkendegivet, hvem lovforslaget skal rette sig imod.

For det andet står der også, at det alene er en forsøgsordning, som kan justeres undervejs.

For det tredje står der, at de, der gennemgår behandling, typisk har et indledende ophold under fængselslignende forhold i en pension eller en institution i en periode på typisk 3–6 måneder, altså et ophold, der kan sidestilles med det ophold, man har i et åbent fængsel.